

[illegible]

[illegible][illegible][illegible]

III. v blíže nezjištěné době, z dosud nezjištěného místa a z nezjištěného zařízení, na sociální síti Facebook, pod uživatelským jménem „J. N. ", dostupný na adrese xxx xxx, zveřejnil volně přístupný

[illegible]

2. Za to byl odsouzen, za tyto přčiny a dále za sbíhajcí se přčín popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia podle § 405 trestního zákoníku, kterým byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 13. 12. 2023, č. j. 6 T 51/2022-226, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 7. 2024, sp. zn. 4 To 84/2024, podle § 405 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 2 trestního zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvaceti sedmi měsíců. Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku byl výkon trestu odnětí svobody podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání čtyřiceti osmi měsíců. Podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 13. 12. 2023, č. j. 6 T 51/2022-226, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu.
3. Proti tomuto rozsudku ihned po jeho vyhlášení, tedy včas, podal obžalovaný odvolání, kterým rozsudek napadl ve všech jeho výrocích. Následně pak obžalovaný J. N. odvolání písemně odůvodnil prostřednictvím svého obhájce. Obžalovaný předně namítl, že napadený rozsudek je formálně nespravedlivý, neboť pokračující přčín pod bodem I., resp. jeho dílčí útoky specifikované pod body 5) a 6) nenaplnřují znaky skutkové podstaty přčínu vyhrožování s cílem působit na orgán veřejné moci podle § 325 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku. Nejvyšší soud ve svém usnesení ze dne 21.12.2022, sp.zn. 11 Tdo 1026/2022, jednoznačně konstatoval, že pro naplnění skutkové podstaty tohoto přčínu je nezbytné, aby výhrůžka obsahovala buď pohrůžku smrti, ůjmu na zdraví či jiné závažné ůjmy. Dílčí útoky specifikované v bodě 5) až 6) skutku ad I. napadeného rozsudku však pohrůžku takového typu neobsahují. Za daných okolností tak tyto dva dílčí útoky nemohou být považovány za pokračování přčínu vyhrožování s cílem působit na orgán veřejné moci podle § 324 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku. Dle výše citovaného usnesení Nejvyššího soudu ČR lze mít za zcela nepochybné, že výzvy jiného typu, v tomto případě Armádě ČR, aby zasáhla proti politikům vládní pětikoalice, nemohou splnit náležitosti stanovené ustanovením § 324 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku, neboť nenaplnřují jeden ze znaků objektivní stránky tohoto přčínu a mohou tak být vyhodnoceny maximálně jako přestupek. Ve vztahu ke skutku ad I. vytýká tu skutečnost, že soud první instance se při ústním odůvodnění, při jeho vyhlásování, nijak nevypořádal s judikáty Nejvyššího soudu, jež jeho obhájce přednesl ve své závěrečné řeči. S ohledem na délku přestávky mezi skončením závěrečných řečí a vyhlášením rozsudku ve spojení s faktem, že soud první instance při stručném odůvodnění vyhlášeného rozsudku ani jeden s obhajobou uvedených judikátů nezmnřil a nijak tedy své rozhodnutí ve vztahu k nim neodůvodnil, je toho názoru, že soud první instance měl svůj rozsudek již předem připraven. Rozsudek vyhlášený soudem první instance nereagoval na žádný z přednesených judikátů Nejvyššího soudu ČR, což samo o sobě způsobuje

Shodu s prvopisem potvrzuje P.L.

Oknaz na toto rozhodnutí využil Nejvyšší soud ČR i v argumentaci v usnesení ze dne 21.12.2022, sp.zn. 11 Tdo 1026/2022, kde výslovně uvedl: „Z citovaného obsahu je zřejmé, že se zde evidentně jednalo o daleko závažnější pronesenou výzvu k násilí věci prezidentu republiky pro výkon jeho pravomoci v legislativní oblasti, výzvu, jež směřovala dokonce k usmrcení prezidenta republiky. Nejvyšší soud zamítl dovolání nejvyššího státního zástupce, když ve shodě s nižšími soudy dospěl k závěru, že není potřeba vyvozovat trestní odpovědnost obviněného, a že postačí vyvození jeho případné odpovědnosti přestupkové. S výše citovanými judikaturními závěry týkajícími se obdobné problematiky se odvolací soud bude muset vypořádat“. Nutno konstatovat, že soud první instance tuto podmínku nesplnil a s předmětnou judikaturou se nevypořádal. Ve svém odůvodnění velmi nepřesvědčivě argumentoval: 1) Časovou souvislostí – tedy, že obviněný svá slova pronesl později, zatímco v předmětném judikátu se jednalo o okamžitou emociální reakci osoby, proti níž bylo trestní řízení vedeno. 2) Oprávněnosti jednání ústavního činitele, na nějž obviněný, resp. radní obce Xxx M.L., proti němuž bylo řízení ve věci, jež byla citovaným judikátem Nejvyššího soudu řešena. Jak časová souvislost, tak jednání ústavního činitele, na nějž bylo reagováno, jsou z hlediska trestního řízení okolnostmi zcela irelevantními. Za relevantní okolnosti pronesených výroků lze považovat toliko: 1) Intenzitu proneseného verbálního či písemného projevu, 2) Osobnost subjektu, jenž je pronesl či napadl, 3) Pravděpodobnost materializace následku, jež je obsahem výhrůžky. Je přesvědčen, že výrok, jež byl výše citovaným judikátem posouzen jako nedosahující závažnosti odůvodňující trestní postih, je dle všech těchto tří kategorií výrokem mnoha výrazně závažnějším než skutek, pro nějž byl odsouzen napadeným rozsudkem. Co se týče intenzity, pak nemůže být pochyb, že výrok „potřeba (prezidenta) zabít, podřezat jako přestárlou svinu, nechat vykřvit a poté spálit“ je o několik stupňů závažnější, než intenzita výroku „vy všichni budete viset“. Co se týče osobnosti pachatele, pak radní obce Xxx zcela jistě požívá vyšší míry důvěry a veřejné známosti než on. Stejně tak lze konstatovat, že jeho podnět, z titulu jeho postavení, může být vnímán mnohem závažněji než u běžného občana. Konečně výzva k podřezání je výzvou přímou, a tedy má k případné materializaci výrazně blíže než konstatování „jednou budete viset“, jež neobsahuje na rozdíl od judikovaného výroku přímý nátlak k jakémukoli konání, nýbrž je pouze konstatování obecně politického charakteru. Jeho výrok lze zcela jistě postavit na roveň aktuálního výroku xxx v tom smyslu, že V.O. jednou možná jeho národ pověsí na kandelábr. Žádá, aby odvolací soud shora citovaný judikát vzal v potaz, vypořádal se s jeho závěry ve vztahu ke skutkovému ději, jež je předmětem tohoto řízení a napadený rozsudek na jeho základě zrušil. Pokud se týká hodnocení skutku ad II. namítá, že soud první instance naprosto mylně posoudil otázku postavení poškozeného Z. Š., coby osoby veřejně činné. Soud první instance předně použil ve svém odůvodnění nepřesný termín „osoba politická“. Ustálená judikatura však pracuje s termínem „osoba veřejně činná“. Za situace, kdy poškozený nejenže kandidoval v roce 2022 ve volbách do senátu Parlamentu ČR, ale dokonce se v roce 2024 ucházel o post člena rady České televize, je zcela nepochybné, že se o osobu veřejně činnou jedná, a že tedy musí snést vyšší míru kritiky, než osoba, jež tento parametr nenaplnňuje. Namítá, že jeho jednáním nebyly naplněny znaky objektivní stránky přečinu nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr.zákoníku. Dle ustálené judikatury totiž pro naplnění této skutkové podstaty musí dojít k pronesení výhrůžky takového charakteru, aby vzbudila důvodné obavy u subjektu, jenž je jejím adresátem, a současně musí osoba, jež výhrůžku pronesla, jednat v úmyslu následků v ní obsažených uskutečnit. Sám poškozený ve své výpovědi

Shodu s prvopisem potvrzuje P.L.

Shodu s prvopisem potvrzuje P.L.

soudu ČR ze dne 21.12.2022, sp.zn. 11 Tdo 1026/2022, kde právě odkaz na materiální korektiv subsidiarity trestní represe vedl Nejvyšší soud k závěru, že skutek, pro nějž byla předmětná trestní řízení vedena, nejsou trestným činem. Má za to, že ať už je převládající společenská či politická situace jakákoliv, trestní právo musí zůstat zcela nestranné a nepředvídatelné. Pokud by justiční soustava umožnila dvoukolejnost trestního řízení, kdy až brutální výzva k podřezání prezidenta republiky pro výkon jeho ústavní pravomoci by byla posouzena pouze jako přestupek, a naopak obecná prohlášení soukromé osoby o tom, že jednou budou politici viset, byla posouzena jako trestný čin, pak by tato podmínka splněna nebyla a trestní řízení by bylo zneužito k posuzování převládajícího politického názoru v naší zemi. Apeluje proto na odvolací soud, aby tento pro demokratické zřízení v naší zemi značně nebezpečný posun ve využití prostředků trestní represe vůči politicky oponentním názorům nepřipustil. Stav, kdy vůči neoblíbenému politikovi, je jakkoli hrubý výrok ospravedlňován a mlčky tolerován, zatímco výrok nižšího stupně intenzity vůči politikovi společensky oblíbenému, je postižen trestně právními prostředky, by totiž neměl s demokratickým právem nic společného. Závěrem odvolatel navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek ve všech jeho výrocích zrušil a vrátil věc soudu první instanci k novému rozhodnutí. U veřejného zasedání obžalovaný setrval na svém odvolání, přičemž prostřednictvím svého obhájce předložil soudu k nahlédnutí výrok poškozeného Š. ze dne 28.11.2024, adresovaný europoslankyni a předsedkyni xxx, kterou označil „xxx xxx xxx.“.

4. Státní zástupce u veřejného zasedání se k podanému odvolání vyjádřil tak, že má za to, že soud se s hodnocením důkazů a otázkou právní kvalifikace vypořádal správně a dostatečně, stejně tak s judikátem Nejvyššího soudu sp.zn. 8 Tdo 1171/2020, kdy v rozsudku uvedl konkrétní důvody, proč tyto závěry nejsou ve věci obžalovaného aplikovatelné a srovnatelné. S ohledem na závažnost skutků a jejich četnost zde není možné aplikovat zásadu subsidiarity trestní represe. Pokud jde o odůvodňování rozsudku soudu I. stupně, zde není třeba seznat jakékoli pochybení, soud I. stupně nejdříve stručně odůvodní své rozhodnutí a poté toto precizně rozvede v písemném vyhotovení rozsudku. Závěrem státní zástupce požádal, aby odvolání obžalovaného bylo zamítnuto postupem podle § 256 tr. řádu.
5. Městský soud v Praze, jako soud II. stupně, přezkoumal z podnětu podaného odvolání obžalovaného v intencích § 254 odst. 1 tr.řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení a poté neshledal odvolání důvodným.
6. Řízení rozsudku předcházející není poznamenáno žádnou vadou procesní povahy, která by mohla mít vliv na věcnou správnost rozsudku v kterémkoli z jeho výroků, obžalovaný na svých právech krácen nebyl. Pokud odvolatel namítá, že tomu tak bylo, neboť soud neprovedl důkazy citované v odstavci 23. přezkoumávaného rozhodnutí a on se k nim vyjádřit nemohl ve smyslu § 214 tr.řádu, pak odvolací soud uvádí, že on sám k těmto článkům nepřihlížel, a i přesto je rozsudek soudu I. stupně, i přes absenci těchto důkazů (článků), správný a zákonný, není vadný, jak namítá odvolatel. Lze konstatovat, že soud I. stupně své závěry, které u hlavního líčení ústně odůvodnil v rozsahu 25 minut, dle zvukového záznamu, byť odvolatel namítá stručnost, ve své písemné podobě dostatečně odůvodnil, a to v souladu s ustanovením § 125 tr. řádu. Z výpovědi obžalovaného, zejména pak z důkazů objektivní povahy v podobě záznamů jeho projevu prostřednictvím počítačové sítě a v jednom případě na protivládním shromáždění na Letenské pláni se podává, že se staly skutky, i v pokračování, které odvolatel spáchal tak, jak je uvedeno ve výroku o vině napadeného rozsudku. Podstatou odvolání obžalovaného je námitka proti právnímu posouzení jeho činů soudem I. stupně a podstatou rozhodování odvolacího soudu tak v zásadě zůstalo posouzení, zda činy, které obžalovaný spáchal, jsou trestnými činy, tedy činy, které podléhají trestní odpovědnosti nebo trestní odpovědnosti nepodléhají, případně, zda je třeba, aby tato jeho trestní věc byla postoupena do správního řízení o přestupku, tedy aby jeho jednání mohlo být posouzeno pouze jako přestupek. Soud I. stupně při právní kvalifikaci činů obžalovaného nepochybil, své

závěry odůvodnil v napadeném rozsudku, podrobně je rozvedl zejména v odstavci 22., které odvolací soud označil za dostatečné a přesvědčivé. Ve vztahu k bodu III. odvolání odvolací soud uvádí, že zde citované usnesení Nejvyššího soudu ČR se dotýká přečinu vyhrožování s cílem působit na úřední osobu podle § 326 odst. 1 písm. b) tr.zákoníu, tedy jiné skutkové podstaty, nežli té, která je uvedena pod bodem ad I. přezkoumávaného rozhodnutí, přičemž v odstavci 22. usnesení Nejvyššího soudu ČR je uvedeno, že je nutné, aby pachatel vyhrožoval některou újmou v tomto ustanovení výslovně uvedenou, přitom stačí, byla-li výhrůžka usmrčením, ublížením na zdraví nebo způsobením značné škody vážně pronesena. Pod bodem ad I. 1) až 4) přezkoumávaného rozhodnutí obžalovaný vyhrožoval členům vlády a dalším osobám smrtí pověšením, pod bodem I. 5) až 6) vyzýval k násilnému převratu za použití fyzických donucovacích prostředků tak, aby demokratická vláda padla. Tedy vyhrožoval pod bodem I. 5) až 6) újmou, to je ublížením na zdraví, ke kterému dochází při násilnických převratech, jak správně uzavřel soud I. stupně. K námitce obžalovaného, k posouzení jeho jednání s poukazem na projev komunálního politika obce Xxx, popsán v usnesení Nejvyššího soudu ČR pod sp.zn. 8 Tdo 1171/2020, soud I. stupně již při ústním odůvodnění rozsudku uvedl, že v případě, že by se obžalovaný dopustil této projednávané věci jedním či dvěma jednáními, pak by zvažoval, a s tím se odvolací soud zcela ztotožňuje, zda by věc bylo třeba postoupit příslušnému správnímu orgánu, coby přestupku, nicméně s ohledem na zjištěný rozsah jednání obžalovaného, s přihlédnutím k jeho trestní minulosti, kdy se nejednalo o ojedinělý exces z jeho jinak řádného života, shledal, že obžalovaný je za předmětné jednání, v této věci, trestně odpovědný. Současně své závěry rozvinul v odstavci 22. přezkoumávaného rozhodnutí, strana 10, přičemž odvolací soud připomíná, co sám Nejvyšší soud ČR uvedl k jednání komunálního politika, a to, že soudy nevyvodily jeho trestní odpovědnost, za hraniční. Současně odvolací soud připomíná, že komunální politik obce Xxx se, jak uvedeno v předmětném usnesení, dopustil jediného takového projevu, a to dne 26.4.2019, na rozdíl od odvolatele. Je nepochybné, že obžalovaný vyhrožoval poškozenému Š., že bude viset, kdy ten apeloval ve svém příspěvku na sociálních sítích na ministra vnitra Víta Rakušana, aby dal podnět odboru extrémismu kriminální policii, neboť ho rozcílil moment, kdy obžalovaný skrze sociální síť prohlásil, xxx xxx xxx. U hlavního líčení poškozený dále uvedl, že se v důsledku jednání odvolatele bál o svůj život, i vzhledem k jeho nejbližším, je daleko obezřetnější, proto odvolací soud nesdílí námitky obžalovaného, že poškozený ve své výpovědi uvedl, že se uskutečnění žádného následku neobával. Současně pak poškozený u hlavního líčení vysvětlil, z jakého důvodu nepožádal o policejní ochranu a věc neřešil občanskoprávní žalobou. Poškozený své obavy o život odůvodnil postavením obžalovaného na dezinformační scéně, označil ho za výraznou postavu, přičemž obvodní soud v napadeném rozsudku připomenul, jak se příznivci dezinformační scény násilně chovali u Městského soudu v Praze při události z xxx. Je pravdou, že soud v písemném znění rozsudku označil poškozeného Š. za osobou politickou, v rámci ústního odůvodnění pak osobu veřejně působící, což ovšem neznamená, že musel snášet výhrůžky smrtí pověšením, které nelze považovat za kritiku jeho osoby, jak namítá odvolatel. Pokud se týká výroku obžalovaného, který směřoval vůči ukrajinskému národu, tak ten je třeba posoudit v kontextu toho, jak se obžalovaný dlouhodobě projevoval vůči Ukrajině, o čemž vypovídá i jednání, za které byl odsouzen Okresním soudem v Litoměřicích, odvolatel se nevyjadřoval k jednomu konkrétnímu případu, naopak zneužil konkrétní případ k tomu, aby mohl ukrajinský národ urážet a hanobit, v podrobnost pak odvolací soud poukazuje na odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí.

7. Pokud se týká důkazu, který odvolací soud provedl u veřejného zasedání postupem podle § 213 odst. 1 tr. řádu, to je citovaný výrok režiséra Hřebejka ve vztahu k Viktoru Orbánovi, ve vztahu k němu Městský soud v Praze neshledal příčinnou souvislost mezi ním a jednáním obžalovaného, popsán v přezkoumávaném rozhodnutí. K výroku poškozeného Š. ze dne 28.11.2024, dohledatelný na webových stránkách xxx xxx xxx, odvolací soud připomíná, že je věcí orgánů činných v trestním řízení, zda poškozeného povolají za takovýto projev k trestní odpovědnosti či

nikoliv. Tento jeden projev poškozeného Š. nelze dát do jedné roviny s opakovanými, popsány, výroky obžalovaného, právě s ohledem na jejich četnost.

8. Závěrem lze říci, že s ohledem na obsah, promyšlenost a četnost projevů obžalovaného, kdy odvolatel se trestného jednání nedopustil jedním či dvěma veřejným projevy, jak na sociálních sítích či na Letenské pláni, došlo k překročení limitů určujících trestně nepostížitelný veřejný projev. Jednání obžalovaného překročilo limity svobody projevu, která není bezbřehá a tím i hranici trestní odpovědnosti, kdy svým jednáním se dopustil tří trestných činů, předchází ho trestní minulost, což svědčí o jeho osobnostním profilu, odvolatel má čtyři záznamy v opisu rejstříku trestů. Jeho jednání bylo natolik škodlivé, že nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Odvolací soud proto pro aplikaci principu ultima ratio ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku důvodu neshledal. Výrok o vině je bez vad.
9. Obvodní soud provedeným dokazováním objasnil všechny okolnosti rozhodné nejenom pro posouzení viny obžalovaného J. N. , avšak i hlediska rozhodná pro posouzení volby druhu a výměry trestu ve smyslu § 39 odst. 1 tr. zákoníku. Postupoval přitom zcela správně, pokud obžalovanému uložil ve smyslu zásad uvedených v § 43 odst. 2 tr. zákoníku trest souhrnný a to ve vztahu k rozsudku Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 13.12.2023, sp.zn. 6 T 51/2022, v právní moci dne 31.7.2024. Souhrnný trest odnětí svobody, uložený v druhé polovině zákonné trestní sazby ust. § 405 tr. zákoníku, která je nejpřísnější ze sazeb stanovených za sbíhající se trestné činy, je výrazně výchovného charakteru, rozhodně jej nelze považovat za nepřiměřeně přísný, naopak odpovídající hlediskům individuální i generální prevence, podmínky pro jeho zmírnění dány nejsou. Obžalovanému polehčuje toliko skutečnost, že v době jednání se na něj pohlíželo jako na netrestaného. Jeho trestní minulost hovoří o inklinaci k nerespektování pravidel, byť s výjimkou posledního odsouzení se na něj hledí, jako by nebyl odsouzen, a nulovou sebereflexi. Výkon trestu důvodně odložil obvodní soud na zkušební dobu, jejíž výměru čtyř let pokládá i odvolací soud za přiměřenou, když se ztotožnil s důvody uvedenými prvostupňovým soudem v bodě 29. napadeného rozsudku. Správně soud I. stupně spolu s uložením souhrnného trestu zrušil trest, který byl obžalovanému uložen rozsudkem Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 13.12.2023, sp.zn. 6 T 51/2022, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující ve smyslu ust. § 43 odst. 2 tr. zákoníku.
10. Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek je správný a v souladu se zákonem, přičemž odvolacím námitkám nelze přisvědčit, bylo odvolání obžalovaného J. N. , jako nedůvodné, podle § 256 tr. řádu zamítnuto.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný.

Lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 265e tr.ř.). O dovolání rozhoduje nejvyšší soud (§ 265c tr. ř.). Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce a nebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr.ř.). Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 4 tr. ř.) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně

Shodu s prvopisem potvrzuje P.L.

konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Praze dne 9. ledna 2025

JUDr. Miroslava Straková, v.r.
předsedkyně senátu